

РЕШЕНИЕ

№ 19522

гр. София, 20.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 08.05.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Вяра Русева

Теодора Василева

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **2902** по описа за **2026** година докладвано от съдия Вяра Русева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/. Образувано е по касационна жалба на заместник-кмета на СО срещу съдебно решение № 4643/22.12.2025 г. по н.а.х.д. № 9799/2025 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, НО, 12-ти състав, с което е отменено наказателно постановление /НП/ № СО-ОД-А-24-25ОК-592/08.10.2024 г., издадено от касатора, с което на А. Д. М., на основание чл. 154а, ал. 2 от Наредба за организацията на движението на територията на Столична община /НОДТСО/, е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 5000 лв. за нарушение на чл. 29а, ал. 1, т. 6 НОДТСО.

Касаторът излага доводи за неправилност на решението. Твърди, че АУАН и НП са издадени от оправомощени за това длъжностни лица в рамките на предоставената им компетентност, като същите притежават необходимото съдържание по чл. 42 и чл. 57 ЗАНН. Оспорва извода, че административнонаказателното производство е започнало при съществено процесуално нарушение, изразяващо се в това, че АУАН е съставен в присъствието на един свидетел, който не е присъствал при извършване или установяване на нарушението. Посочва, че допуснатата нередност в АУАН е от категорията на посочените в чл. 53, ал. 2 ЗАНН. По съществото на спора твърди, че по безспорен начин е установено извършеното нарушение, самоличността на нарушителя и неговата вина, като излага доводи за по-високата степен на обществена опасност на деянието. Моли съда да отмени обжалваното решение и да потвърди НП.

Ответникът – А. Д. М., чрез процесуалния си представител оспорва касационната жалба и моли да

се остави в сила обжалваното решение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, IV касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

За да постанови решението си, въззивният съд е анализирал приобщените по реда на чл. 283 НПК писмени доказателства, представени с административнонаказателната преписка, както и приобщените по реда на чл. 281 НПК показания на свидетеля М. П. М. и свидетеля Д. Г. Д., дадени на 10.02.2025 г. пред друг състав на първостепенния съд в хода на съдебното следствие по н.а.х.д. № 15681/2024 г. по описа на СРС, НО, 110 състав, и е събрал като доказателства показанията на свидетеля Ц. Н. П. – свидетел при съставяне на констативен протокол № КП-24-0003978/03.04.2024 г. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, в рамките на тяхната материална и териториална компетентност, като при съставянето им не са нарушени сроковете, визирани в разпоредбата на чл. 34, ал. 1 и ал. 3 ЗАНН. По съществуващото на спора въззивният съд е приел, че административното обвинение е останало недоказано, тъй като липсват доказателства както за твърдените в АУАН и НП обстоятелства, така и за субекта на нарушението. СРС е приел и че в хода на административнонаказателното производство е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, тъй като в АУАН като свидетел е посочен св. М., който не е присъствал при установяване на нарушението, като не е налице и изключението по чл. 40, ал. 4 ЗАНН. По тези съображения СРС е отменил атакуваното НП.

Пред настоящата инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл. 218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни основания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Съобразно чл. 220 АПК касационната инстанция възприема установената от СРС фактическа обстановка, която напълно кореспондира на събраните по делото доказателства.

Решението е правилно като краен резултат.

Настоящият касационен състав не споделя извода на СРС, че административнонаказателното производство е започнало при съществено нарушение на процесуалните правила, тъй като АУАН е съставен в присъствието на един свидетел, който не е присъствал при извършване или установяване на нарушението. А и съдът е бил обвързан от задължителните указания дадени с решение № 21848 от 25.06.2025г по кнахд 3874 / 2025г на АССГ, в което е прието, че нарушението по чл. 40 ал.3 от ЗАНН, доколкото свидетелят е един не е съществено нарушение, което да ограничава правото на защита на санкционираното лице. Действително, в случая АУАН е съставен в присъствието на един свидетел, който не е присъствал при извършване или установяване на нарушението. Съгласно чл. 40, ал. 1 ЗАНН, АУАН се съставя в присъствието на нарушителя и свидетелите, които са присъствали при извършване или установяване на нарушението. Разпоредбата на чл. 40, ал. 3 ЗАНН изрично допуска при невъзможност на свидетелите, присъствали при извършването или установяването на нарушението, актът да се състави в присъствието на други двама свидетели, като това изрично се отбележи в акта. В случая, актосъставителят и свидетелят са се подписали под акта съгласно чл. 43, ал. 1 ЗАНН. Дори да се приеме, че е налице нарушение на чл. 40, ал. 3 ЗАНН, доколкото свидетелят, подписал

АУАН е само един, то не е съществено, защото не ограничава правото на защита на санкционираното лице. Видно от АУАН, същият е съставен в присъствието на твърдения нарушител и му е връчен лично, като последният е посочил, че няма възражения и желае да сключи споразумение. Допуснатата нередност в акта е от категорията на посочените в чл. 53, ал. 2 ЗАНН, според която НП се издава и когато е допусната нередовност в акта, стига да е установено по безспорен начин извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина, и не е самостоятелно основание за отмяна на НП. Отделно от това, с разпоредбата на чл. 43, ал. 1 ЗАНН се конкретизира, че актът се подписва от съставителя и поне от един от свидетелите в него, след което се предявява на нарушителя да се запознае със съдържанието му /чл. 43, ал. 1 ЗАНН/. Следователно, липсата на втори свидетел не рефлектира върху обстоятелството за законосъобразното съставяне на акта, тъй като по смисъла на чл. 43, ал. 1 ЗАНН е достатъчен подпис на един свидетел, без да се съобразява качеството, което има той – дали е свидетел при извършването или установяването на нарушението или при съставянето на акта. Каза се, че така установената нередовност на акта се поправя по реда на чл. 53, ал. 2 ЗАНН. Отделно, на твърдения нарушител му е разяснено правото да депозира писмени възражения по чл. 44, ал. 1 ЗАНН. Доколкото актът е подписан от съставителя му и свидетеля М., и предявен срещу подпис на А.М., то е спазена разпоредбата на чл. 43, ал. 1 ЗАНН. Следва да се посочи, че само ако актът не е предявен на нарушителя, за наказващия орган възниква задължението да го върне на актосъставителя /чл. 52, ал. 2 ЗАНН/. В конкретният случай не се констатира нередовност в процедурата по предявяване на акта. Така неподписването от втори свидетел в акта не води до ограничаване правото на защита, което да бъде от категорията на съществените процесуални нарушения и да обуслови отмяната на НП само на това основание.

В случая обаче, не е установено по безспорен начин извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина. Касационната инстанция споделя извода на СРС за недоказаност на административното обвинение. Разколебана до степен на недоказаност е тезата на административнонаказателното обвинение, че ответникът по касация, в качеството си на водач на МПС с рег. [рег.номер на МПС] , е транспортирал земни маси без издадено направление по реда на Наредбата за управление на отпадъците и поддържане и опазване на чистотата на територията на Столична община. В показанията си свидетелят при съставяне на акта М. действително преразказва АУАН, а не негови лични възприятия от конкретната проверка, доколкото по делото липсват доказателства такива възприятия да са налице. От друга страна, свидетелят П. – свидетел при проверката и присъствала при съставяне на констативния протокол, заявява, че няма спомен от проверката. Фактите, изложени в АУАН и НП не се потвърждават и от показанията на свидетеля Д., който заявява, че работи като шофьор и от дружеството „К.-транс“ е бил изпратен „под наем“ да работи за „Тд-транс“, когато е извършена проверката и е установено извозване на земни маси без документи. В случая се касае за предполагаеми обстоятелства, а не за безспорни фактически констатации, каквито законът изисква за ангажиране на административнонаказателната отговорност при извозване на земни маси без документи. Правоприлагането по принцип, и в частност административнонаказателното такова, не може да почива на предположения. Административните наказания са форма на държавна принуда – репресивни мерки, водещи до ограничаване на права или вменяване на задължения по повод неправомерно поведение на определени лица и в тази връзка те не могат да почиват на предположения и неясноти. За да бъде ангажирана административнонаказателната отговорност на сочено за нарушител лице, релевантните за делото факти следва да са несъмнено и категорично установени, като от всички доказателства да може да се направи единствено възможен извод за извършено административно нарушение.

От събраните пред въззивния съд доказателства може да се направи единствено извод, че има вероятност на 03.04.2025 г. около 18:00 ч. в [населено място], район „Нови Искър“, Софийски околовръстен път – до р. Л., да са транспортирани земни маси чрез МПС ДК [рег.номер на МПС] без издадено направление по реда на НУОПОЧТСО, но съществуващата вероятност не може да обоснове ангажиране на отговорност на посоченото за нарушител лице. Нещо повече, не е безспорно установено авторството на деянието. По делото липсват категорични доказателства, че именно А. Д. М. е физическото лице, което в конкретния ден, час и място е било водач на МПС, с което са транспортирани земни маси без издадено направление. В конкретният случай, съдържанието на КП, както и анализът на гласните доказателства оборва доказателствената сила на редовно съставения АУАН. Нещо повече, поставя под съмнение изобщо наличието на административно нарушение по чл. 29а, ал. 1, т. 6 НОДТСО.

Тежестта на доказване в административнонаказателното производство лежи върху наказващия орган по аргумент от чл. 103, ал. 1 НПК вр. чл. 84 ЗАНН. Безспорно е, че в преценката си дали да издаде НП последният се базира на констатациите в АУАН, които в рамките на производството по налагане на административни наказания се приемат за верни до доказване на противното. Това обаче, не е така в съдебното производство, в което те нямат обвързваща доказателствена сила. В него съдът е длъжен да проучи фактите, чрез допустимите доказателствени средства и да прецени има ли извършено нарушение с посочената правна квалификация. Разкриването на обективната истина по делото, независимо от тежестта на доказване и пасивността на страните, е приоритет за дейността на съда, поради което законодателят му е предоставил възможност не само по искане на страните, но и по свой почин (т.е. служебно) да събира доказателства, когато това се налага за изясняване на действителните факти и обстоятелства по конкретния случай.

Предвид гореизложеното, и съвпадане крайните изводи на настоящия съдебен състав с тези на СРС, оспореното решение следва да бъде оставено в сила.

Относно разноските: На основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН във връзка с чл. 143, ал. 1 АПК на ответника се дължи присъждане на разноски в размер на 150 евро заплатено адвокатско възнаграждение съгласно договор за правна защита и съдействие от 21.04.2026г.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК във връзка с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София – град, IV-ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение № 4643/22.12.2025 г. по н.а.х.д. № 9799/2025 г. по описа на СРС, НО, 12-ти състав.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на А. Д. М. сумата от 150 евро представляваща заплатено адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: